

s 573-576 uel

Politievennen.

Et ugentligt

Almæneblad.

Udgiven

af

H. Kristensen,
Major.

Søndre og femte Hæfte.

Kjøbenhavn, 1842.

Trykt i E. C. Løfers Bogtrykkeri.

deres Mangler. Efter Planen skal der indrettes rummelige og lyse Værelser for de Ufsindige; de skulle efter en engelsk Indretning have et Slags Treier paa, som bag til ere saaledes bundne med Baand, at de ikke kunne bevæge Armene, uden forsaavidt at det er nødvendigt for dem. Derved sættes man istand til, at lade mange af dem paa visse Timer af Dagen spadserere om i den frie Luft, hvilket er saa yderst vigtigt for saadanne Syges Helbredelse. Menneſtevennen har nu i den Henseende intet andet Dnske tilovers, end at denne fortræffelige Plan ret snart maatte blive udført. Syv og tredive Aar ere siden den Tid forløbne og Menneſtevennens Dnske er endnu ikke opfyldt, Planen er ikke endnu udført og vil maaskee aldrig blive det; thi maaskee har man anset Indretningen paa Vidstrupgaard for saa hensigtsvarende, at den gjør Planens Udførelse unødvendig.

Hr. Hallebye.

For de Bestræbelser, Hr. Hallebye uafbrudt viser med Hensyn til at staffe den Trængende priisbilligt Bred, aflægges ham herved en Tak,

der tilfulde tilkommer en saa brav og uegennyttig Mand. Det var at ønske, at ret Mange paa lignende Maade vilde gavne Næsten, især i nærværende Periode, der giver en maadelig Udſigt for Mange til at forstaae Brødet.

Atter en Besværing over offentlige Fruentimres Nærgaaenhed.

Det er paafaldende at see, hvorledes Antallet paa logerende eller ledigtliggende Fruentimre stedse alt mere og mere tiltager i Hovedstaden; men det er ogsaa mærkeligt, at disse Skabninger, ved Antallets Tiltagende, dog saa lidet robe Næringsnid, at de endog flokke sig eller fortrinvis opstaae deres Bopæle i visse Gader. Antonieſtrædet har været og er endnu bekjendt for at huse en stor Deel af disse Veneris vulgivaag Præstinder, ligesom den Gothersgaden nærmest liggende Deel af Borgergaden, og endeligen endeel af Landemærket eller Slippen. Paa sidstnævnte Sted er det imidlertid at man har Grund til Klage over disse ynkværdige Skabninger; thi de lade sig ikke nøie med at tilvinke, tiltale, og lokke enhver Mandsperson, der pas-

føre de Huse, i hvis Gadedør de postere sig, men ligesaa Nr. 168 indtil Gothersgaden er Fortoget, saasnart Mørket frembryder og til langt ud paa Aftenen, jevnlig spærret af disse Væsener, som antaste ethvert forbigaaende Mandfolk. Selv Ddinge lade de ikke passere uden Tiltale. Saaledes var Anmelderen for nogle Uger siden Vidne til, at et af disse Dwindemennester tog Stokken fra en gammel Mand, uagtet han før at undvige tre af dem, som spærrede Fortoget, traadte ud paa Gaden, og først ved Anmelderens og en anden ubekjendt Mand's Mellemkomst fik han sin Stok tilbageleveret. Enhver Menneskeven maa beklage disse uhyggelige Skabninger; han under dem gjerne deres ofte dyrtkjøbte Ophold hos dem, der ville tage dem tilhuse, men han formener ogsaa, at deres Frihed bør indskrænkes saaledes, at de ikke bemestre sig Fortoget, eller angribe de dem roligt Forbipasserende, der ikke ønske at komme i Berørelse med dem.

„Advarsel til Publikum.“

Under denne Overskrift indeholder Sjællandsposten Nr. 36 for dette Aar følgende: „En

Person fra Kjøbenhavn, der i denne Tid har berejst Provindserne, anmelder sin Duellighed som Liigtorneløge paa følgende Maade:“

„J. Polack,

Liigtorne-Operateur,

Nabenraa Nr. 220, i Stuen,

borttager i tre Minutter, uden at skjære, saa at det ikke foraarsager mindste Smerte eller Blodtab, enhver Liigtorn hos Herrer og Damer, saa at de Crede strax ere istand til — uden Smerte eller Skade — at afbenytte snevert Fodtøi; samt indestaaer for, ved de paalideligste Attester, at Liigtornene ikke komme igjen.““
 Herefter det siges, at flere imod en ublu Betaling lode sig behandle af denne Person, men besværedes efter kort Tids Forløb af den gamle Plage. Derefter tales om Markstrigeri og Oprækkeri, Politiets Opmærksomhed henledes paa denne Industri i et vist Tilfælde, og Publikum advares mod upaalidelig Cuur og overdrevne Fordringer.

Denne samme Mand, der har ladet en saadan Advarsel til Publicum hengaae upaataalt, tilbyder i den sildigere Tid jevnlig i Adresseavisen sin Tjeneste som Liigtorneoperateur og har nu tillagt Prædikaten: Kongelig svensk privilegeret. Det er vist, at Liigtorne ere en Fan-

spectionshavendes Antal paa Bolden, og om det ikke var rigtigt, at lade nogle af de indbragne Bagtposter udbringe igjen; thi, saalænge Kjøbenhavn er og skal være en Fæstning, maa den jo have Bolde, og naar disse saaledes ødelægges, villes Omkostningerne ved en aarlig Istandsættelse af samme maaskee langt overstige de ved Posternes Inddragning vundne Summer.

Bor Oberst, Herr' Stadthauptmanden.

Flere Inserter i Kjøbenhavnsposten, betræffende Skjærf og Epaulletter, hvori man omtaler Deres Høivelbaareheds Handlemaade, bevæge os til at udbede os, at denne Sag maa blive belyst med en Sandhedsfakkel, til Beroligelse for Gemytter, der agte, ære og elske deres høie Obef.

E. Petersen, Fuldmægtig.

Offentlige Fruentimmere i Springgaden.

Saavidt Anmelderen veed, er det blevet forbudt de offentlige Fruentimmere i de sidste Aaringer, at staae i Gadedørene, at tale der til

og anholde forbigaaende Mandfolk, ja! endog at ligge i aabent Vindue eller sidde ved et tilsluttet Vindue baade om Dagen og om Aftenen (med et tændt Lys tæt ved Vinduet), med mindre samme er bedækket med en Jaloufi. Man seer ogsaa, at dette iagttages i de fleste Gader, selv i Holmensgade. Dette er derimod ikke Tilfældet i Springgaden. Saavidt Anm. er bekjendt, er der i det Mindste to Steder i bemæltede Gade, hvor der holdes offentlige Fruentimmere; men paa intet af disse Steder gaaer disse Væseners Skamløshed saa vidt, som i No. 30. De staae om Aftenen i Gadedøren, tale til de forbigaaende Mandfolk, først med søde Indbydelsestalemaader, og siden, naar de ikke følge Indbydelsen, med Skjældsord, anholde dem, rive i deres Klæder, for at faae dem op til sig, o. s. v. Anm. troer, at Politiet maa være ham Tak skyldig, at han gjør det opmærksomt paa denne affyrlige Uorden, som formodentligen maa være undgaaet dets Opmærksomhed. Han haaber, at vedkommende Huuseier og Udleier af Værelserne til disse Skjoger vil blive tilholdt at holde bedre Jusfits mellem sine Duer og Høns, og at saavel han, som de, i Overtrædelsestilfælde (thi man maa antage, at han har Tilladelse til at holde og bestyre et

Bordel) blive tilbørligen klapsede. Længere nede i Gaden, tæt ved Kjøbenhavnspostens Comptoir, er en anden Indretning af samme Slags. Om, og hvorvidt denne egner sig til Paaante, er Anm. ubekjendt.

Et høist besynderligt Gravskrift.

Allerede for 26 Aar siden foreslog Politivennens første Redacteur, K. H. Seidelin, Indskriftmæstere i hele Danmark for at forebygge besynderlige Indskrifter. Som Beviis paa, at vi endnu trænge dertil, meddeles her flg. besynderlige Gravskrift, som endnu skal findes paa Nykjøbing's Kirkegaard paa Falster:

„Herunder hviler
forhøvedende Skibscapitaine
Henrik Schjærning,
født udi Stege paa Møen,
den 12te Marts, 1718,

som døde, efter og Guds Billie, 180...

Han førte et ærbart og stille Levnet for Verden,
var dog den groveste Synder for Gud,
i Synds Erkjendelse og Tilflugt
til Naadestolen ved Jesu Blod
at renses, og ved hans tilgivende
Fortjenester at faae Seier over alle
aandelige Fjender.

Løvet være Gud

og vor Herre Jesu Christi Fader,
at den flidige Arbejder i Vingaarden
faaer, ligesom de Første.

Giv, o Eghens Fader
at denne min Bekjendelse
maa tjene Andre til Gfærtanke!
Ja, o Gud, giv dog for Christi Blod
Min sidste Afstedstime god!

Opfordring til Dampskibet „Fris's“ herværende Expeditur, Hr. Petresch.

Inds. heraf tillader sig at gjøre Deres Betsadelhed opmærksom paa, at det muligen turde være overeensstemmende med Dampskibets egen Interesse, naar en Bekjendtgjørelse om Rejsende, der tage med det, publiceredes, idet Opmærksomheden derved maa skee i høiere Grad kunde henvendes paa det. Ialtfald er en saadan Publication altid i flere Henseender ret interessant for Publicum, navnlig for dem, der have udstrakte Familieforbindinger eller Bekjendtskaber, og et lignende Onske er derfor ogsaa strax blevet opfyldt af Bestyrrelserne for andre Dampskibe.

Hvor bør Skarnsferdinger hensættes,
eller, hvor bør de ikke hensættes?

Plac. af 17de Juni 1806 bestemmer, at de skulle hensættes i Gaarde eller Forstuen (altsaa

Atter en Besværing over offentlige Fruentimres Nærgaaenhed

Det er paafaldende at see, hvorledes Antallet af logerende og ledigtliggende Fruentimre stedse alt mere og mere tiltager i Hovedstaden; men det er ogsaa mærkeligt, at disse Skabninger, ved Antallets Tiltagende, dog saa lidet røbe Næringsnid, at de endog flokke sig eller fortrinsviis opslaae deres Bopæle i visse Gader. Antoniestrædet har været og er endnu bekjendt for at huse en stor Deel af disse Veneris vulgivagæ Præstinder, ligesom den Gothersgaden nærmest liggende Deel af Borgergaden, og endeligen endeel af Landemærket eller Slippen. Paa sidstnævnte Sted er det imidlertid at man har Grund til Klage over disse ynkværdige Skabninger; thi de lade sig ikke nøie med at tilvinke, tiltale, og lokke enhver Mandsperson, der passere de huse, i hvis Gadedør de postere sig, men lige fra Nr. 168 indtil Gothersgaden er Fortoget, saasnart Mørket frembryder og langt ud paa aftenen, jevnlig spærret af disse Væsener, som antaste ethvert forbigaaende Mandfolk. Selv Oldinge lade de ikke passere uden Tiltale. Saaledes var Anmelderen for nogle Uger siden Vidne til, at et af disse Quindemennesker tog Stokken fra en gammel Mand, uagtet han for at undvige tre af dem, som spærrede Fortoget, traadte ud paa Gaden, og først ved Anmelderens og en anden ubekjendt Mands Mellekomst fik han sin Stok tilbageleveret. Enhver Menneskeven maa beklage disse ulykkelige Skabninger; han under dem gjærne deres ofte dyrtkjøbte Ophold hos dem, der ville tage dem til huse, men han formener ogsaa, at deres Frihed bør indskrænkes saaledes, at de ikke bemestre sig Fortoget, eller angribe de dem roligt Forbipasserende, der ikke ønske at komme i Berørelse med dem.

Politivennen den 8. januar 1842

Offentlige Fruentimmere i Springgade¹

Saavidt Anmelderen ved, er det blevet forbudt de offentlige Fruentimmere i de sidste Aaringer, at staa i Gadedørene, at tale der til og anholde forbigaaende Mandfolk, ja! endog at ligge i aabent Vindue eller sidde ved et tillukket Vindue baade om Dagen og om Aftenen (med et tændt Lys tæt ved Vinduet), med mindre samme er bedækket med en Jalousi.² Man seer ogsaa, at dette iagttages i de fleste Gader, selv i Holmensgade. Dette er derimod ikke Tilfældet i Springgaden. Saavidt Anm. er bekjendt, er der i det mindste to Steder i bemældte Gade, hvor der holdes offentlige Fruentimmere; men paa intet af disse Steder gaar disse Væseners Skamløshed saa vidt, som i No. 30. De staae om Aftenen i Gadedøren, tale til de forbigaaende Mandfolk, først med søde Indbydelsestalemaader, og siden, naar de ikke følge Indbydelsen, med Skjældsord, anholde dem, rive i deres Klæder, for at faae dem op til sig, o.s.v. Anm. troer, at Politiet maa være ham Tak skyldig, at han gjør opmærksomt paa denne afskyelige Uorden, som formodentligen maa være undgaaet dets Opmærksomhed. Han haaber, at vedkommende Huuseier og Udleier af Værelserne til disse Skjøger vil blive tilholdt at holde bedre Justits mellem sine Duer og Høns, og at saavel han, som de, i Overtrædelsestilfælde (thi man maa antage, at han har Tilladelse til at holde og bestyre et Bordel) blive tilbørligen klapsede. Længere nede i Gaden, tæt ved Kjøbenhavnspostens Comptoir, er en anden Indretning af samme Slags. Om, og hvorvidt denne egner sig til Paaanke, er Anm. ubekjendt.

Politivennen 6. august 1842

¹ det stykke af Pilestræde, der ligger mellem Landemærket og Møntergade, hed tidligere Springgade. I 1881 blev navnet ændret til Pilestræde efter ansøgning fra husejerne. De beklagede sig over, at gaden havde fået et dårligt rygte pga. prostitution, så det var svært at få lejlighederne udlejet. Bystyret bøjede sig dog ikke ud fra ansøgernes argumenter men ud fra det princip, at gader, der lå i forlængelse af hinanden, burde have samme navn, så de i stedet for to kom til at udgøre én gade.

² minder om vore dages persienner. Var dog dengang af træ og sad uden på vinduerne. Flere af disse regler, som politiet havde udtænkt, blev stadfæstet med Politiregulativet af 1877.